

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · cinquè període · sèrie P · número 83

Ple del Parlament

Sessió 43, dimarts 10 d'octubre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la situació política actual	
350-00005/11	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 43

La sessió s'obre a les set del vespre i onze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a informar sobre la situació política actual (tram. 350-00005/11). President de la Generalitat. Substanciació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia he de comunicar-los que, malauradament, ens han confirmat que la víctima del passat 20 de maig de 2017 a la Llagosta va ser com a conseqüència de violència masclista.

Així mateix ens comuniquen, també, que el passat 1 d'octubre van morir a Barcelona una dona i una menor d'edat a conseqüència també de violència masclista.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior i de l'Institut Català de les Dones el nombre de víctimes mortals per violència masclista, malauradament, s'incrementa a set víctimes.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i expresso el condol més sincer als seus familiars i amics. Així mateix reitero, de nou, el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre la situació política actual

350-00005/11

L'únic punt de l'ordre del dia és: compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a informar sobre la situació política actual.

D'acord amb l'article 169 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant el Ple del Parlament per a informar sobre la situació política, dono la paraula, doncs, al molt honorable president de la Generalitat, senyor Carles Puigdemont.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Molt bona tarda. Molt honorable presidenta del Parlament, vicepresident, consellers i conselleres, diputades i diputats, senyores i senyors, comparec efectivament a petició pròpia per analitzar la situació política, comparec en aquest Parlament després dels resultats del referèndum celebrat el dia 1 d'octubre i per explicar-los les conseqüències polítiques que se'n deriven.

Soc conscient, com segurament també molts de vostès, que avui també comparec davant del poble de Catalunya i de molta altra gent que ha fixat la seva atenció en el que avui passi en aquesta cambra. Vivim un moment excepcional, de dimensió històrica; les seves conseqüències i els seus efectes van molt més enllà del nostre país. I s'ha fet evident que, lluny de ser un afer domèstic i intern, com sovint ens hem hagut de sentir de part dels qui han negligit la seva responsabilitat en no voler conèixer el que estava passant, Catalunya és un afer europeu.

De la meua compareixença no esperin ni amenaces ni xantatges ni insults. El moment és prou seriós com perquè tots assumim la part de responsabilitat que ens

correspon en la necessitat imperiosa de desescalar la tensió i no contribuir ni amb la paraula ni amb el gest a incrementar-la, al contrari. Vull adreçar-me al conjunt de la població, als qui s'han mobilitzat els dies 1 i 3 d'octubre, als qui ho van fer dissabte a la manifestació advocant pel diàleg, als qui ho van fer massivament diumenge en defensa de la unitat d'Espanya i als qui no s'han mobilitzat en cap d'aquestes convocatòries; tots, amb les nostres diferències i discrepàncies, en allò en què ens entenem i en allò en què no ens entenem, formem un mateix poble i l'hem de continuar fent plegats passi el que passi, perquè així es fa la història dels pobles que busquen el seu futur. Mai no ens posarem d'acord en tot, com és evident, però sí que entenem, perquè ja ho hem demostrat moltes vegades, que la manera d'avançar no pot ser cap altra que la democràcia i la pau, que vol dir el respecte per al que pensa diferent i trobar com fer possible les aspiracions col·lectives, amb el benentès que això requereix grans dosis de diàleg i d'empatia.

Com es poden imaginar, en aquestes darreres hores i dies se m'han adreçat moltes persones suggerint el que havia de fer o deixar de fer. Tots ells són suggeriments lícits, respectables i propis d'un moment com aquest. A tots els que he pogut fer-ho els ho he agraït, perquè en cadascun d'ells hi he reconegut raons fonamentades que val la pena d'escoltar.

També jo he demanat opinió a diverses persones que m'han ajudat a enriquir l'anàlisi del moment i la perspectiva de futur. I, per tant, també els ho vull agrair de tot cor.

Però, senyores i senyors diputats, el que els exposaré avui no és una decisió personal ni una dèria de ningú: és el resultat de l'1 d'octubre, de la voluntat del Govern que presideixo d'haver mantingut el seu compromís de convocar, organitzar i celebrar el referèndum d'autodeterminació, i, naturalment, de l'anàlisi dels fets posteriors que hem compartit en el si del Govern. Avui toca parlar dels resultats de l'1 d'octubre al Parlament i això és el que farem.

Per tant, som aquí perquè el dia..., diumenge 1 d'octubre Catalunya va celebrar el referèndum d'autodeterminació, i ho va fer en unes condicions més que difícils, extremes. És la primera vegada en la història de les democràcies europees que una jornada electoral es desenvolupa enmig de violents atacs policials contra els votants que fan cua per dipositar la papereta. Des de les vuit del matí fins a l'hora del tancament dels col·legis, la policia i la Guàrdia Civil van colpejar persones indefenses i van obligar els serveis d'emergències a atendre més de vuit-centes persones. Ho van veure tots. També ho va veure el món, que es va esgarriar de les imatges que s'anaven rebent. L'objectiu no era només confiscar urnes i paperetes; l'objectiu era provocar el pànic generalitzat i que la gent, veient aquelles imatges de violència indiscriminada, es quedés a casa i renunciés al seu dret a vot.

Però als responsables polítics d'aquella operació els va sortir el tret per la culata: 2.286.217 persones van vèncer la por, van sortir de casa i van votar. No sabem quants ho van intentar sense èxit, però sí que sabem que els col·legis clausurats de manera violenta representen un cens de 770.000 persones més. Més de 2.200.000 catalans van poder votar perquè van vèncer la por i també perquè quan van arribar al seu col·legi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu.

Les operacions i registres policials de les setmanes anteriors a la recerca d'urnes i paperetes no van impedir el referèndum. Les detencions d'alts càrrecs i funcionaris del Govern tampoc no van impedir el referèndum. Les escoltes telefòniques, els seguiments de persones, els atacs informàtics, el tancament de cent quaranta webs, les violacions de la correspondència tampoc no van impedir el referèndum. Ho repetixo, malgrat l'esforç i els recursos destinats per combatre'l, quan els ciutadans van arribar als col·legis electorals, hi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu.

Vull fer, per tant, un reconeixement a totes les persones que van fer possible aquest èxit logístic i polític: als voluntaris que van dormir a les escoles, als ciutadans

que van guardar les urnes a casa, als impressors que van imprimir les paperetes, als informàtics que van idear i desenvolupar el sistema del cens universal, als treballadors i treballadores del Govern, als votants del sí i als del no i als del vot en blanc; a tantíssima gent anònima que va posar el seu granet de sorra per fer-ho possible. (*Aplaudiments.*)

I sobretot vull enviar el meu afecte, la meva solidaritat i el meu escalf a tots els malferits, a tots els ferits i maltractats per l'operació policial; les imatges quedaran enregistrades a la nostra memòria per sempre, mai no ho oblidarem.

Cal reconèixer i denunciar que l'actuació de l'Estat ha aconseguit introduir tensió i inquietud a la societat catalana. Com a president de Catalunya, soc molt conscient que en aquests moments hi ha molta gent preocupada, angoixada, fins i tot espantada pel que està passant i pel que pot passar; gent de totes les idees, de totes les tendències. La violència gratuïta i la decisió d'algunes empreses de traslladar la seva seu social –una decisió, deixin-m'ho dir, més de relat per als mercats que no amb efectes reals sobre la nostra economia; de fet, el que té efectes reals sobre la nostra economia, i això sí que té efectes reals sobre la nostra economia, són els 16.000 milions d'euros catalans que són obligats a canviar de seu social cada any (*remor de veus i alguns aplaudiments*), que aquests canvien de seu social cada any, però bé–, sens dubte, són fets, cal reconèixer-ho, que han emboirat l'ambient. A totes aquestes persones que tenen por, els vull enviar un missatge de comprensió i d'empatia, i també de serenar i de tranquil·litat: el Govern de Catalunya no es desviarà ni un mil·límetre del seu compromís amb el progrés social i econòmic, la democràcia, el diàleg, la tolerància, el respecte a la discrepància i la voluntat negociadora. Com a president actuaré sempre amb responsabilitat i tenint en compte els 7,5 milions de ciutadans del país.

Crec que en aquest punt voldria explicar on som i, sobretot, per què som on som. Avui que molta gent ens mira de fora i sobretot avui que molta gent ens escolta d'arreu del món, crec que val la pena que ens tornem a explicar. Des de la mort del dictador militar Francisco Franco, Catalunya ha contribuït, tant com el que més, a la consolidació de la democràcia espanyola; Catalunya ha estat no només el motor econòmic d'Espanya, sinó també un factor de modernització i d'estabilitat.

Catalunya va creure que la Constitució espanyola de 1978 podia ser un bon punt de partida per garantir el seu autogovern i el seu progrés material; Catalunya es va implicar a fons en l'operació de retornar l'Estat espanyol a les institucions europees i internacionals després de quaranta anys d'aïllament i d'autarquia.

El pas dels anys, però, va permetre constatar que el nou edifici institucional sorgit de la Transició, que a Catalunya es veia com un punt de partida des del qual evolucionar cap a cotes més altes de democràcia i d'autogovern, les elits hegemòniques de l'Estat l'entenien no com un punt de partida sinó com un punt d'arribada, i, amb el pas dels anys, el sistema no només va deixar d'evolucionar en la direcció desitjada pel poble de Catalunya, sinó que va començar a involucionar.

En coherència amb aquesta constatació, l'any 2005, una gran majoria, el 88 per cent d'aquest Parlament –ho repeteixo, una majoria del 88 per cent d'aquest Parlament–, seguint els procediments marcats per la Constitució –i, ho repeteixo, seguint els procediments marcats per la Constitució–, va aprovar una proposta de nou estatut d'autonomia i la va enviar al Congrés dels Diputats. La proposta catalana va desfermar una autèntica campanya de catalanofòbia, atada de manera irresponsable pels qui aleshores volien governar Espanya al preu que fos.

El text que finalment es va sotmetre a referèndum l'any 2006 ja era molt diferent de la proposta inicial del Parlament de Catalunya, però, malgrat tot, va ser aprovat pels ciutadans que van anar a votar. La participació va ser d'un 47 per cent del cens, i els vots favorables a l'Estatut van ser 1.899.000. Vull remarcar que són 145.000 vots menys que els que va obtenir el sí a la independència el passat 1 d'octubre.

L'Estat, però, no en va tenir prou amb la primera retallada: el 2010, quatre anys després de l'entrada en vigor de l'Estatut retallat, un tribunal constitucional format

per magistrats escollits bàsicament a dit pels dos grans partits espanyols va emetre una sentència d'infraestatut que retallava l'Estatut per segona vegada i en modificava el contingut que ja havia estat votat pel poble en referèndum. Convé recordar-ho i subratllar-ho: malgrat haver seguit els procediments previstos a la Constitució, és a dir, malgrat haver seguit l'ordenament constitucional i l'ordre constitucional, malgrat tenir al darrere el 88 per cent del Parlament de Catalunya i malgrat el vot popular en referèndum legal i acordat, l'acció combinada del Congrés dels Diputats i, sobretot, del Tribunal Constitucional va convertir la proposta catalana en un text irreconeixible. I convé recordar-ho i subratllar-ho: aquest text irreconeixible, doblement retallat i no referendat pels catalans és la llei vigent actualment. Aquest ha estat el resultat del darrer intent de Catalunya de modificar el seu estatus jurídicopolític per les vies constitucionals; és a dir, una humiliació.

Però això no és tot. Des de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut votat pel poble, el sistema polític espanyol no només no ha mogut ni un dit per intentar fer marxa enrere i reparar la trencadissa, sinó que ha activat un programa agressiu i sistemàtic de recentralització. Des del punt de vista de l'autogovern, els darrers set anys han estat els pitjors dels darrers quaranta: laminació continuada de competències a través de decrets, lleis, sentències; desatenció i desinversió en el sistema bàsic d'infraestructures de Catalunya, que són peça clau del progrés econòmic del país, i un menyspreu feridor cap a la llengua, la cultura i la manera de ser i de viure al nostre país.

Tot això que explico condensadament en unes poques línies ha tingut un impacte profund en la societat catalana, molt profund, fins al punt que, durant aquest període, molts ciutadans, de fet milions de ciutadans, han arribat a la conclusió racional que l'única manera de garantir la supervivència, no només de l'autogovern, sinó dels nostres valors com a societat, és que Catalunya es constitueixi en un estat. Els resultats de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya en donen testimoni.

A més a més, ha passat una cosa encara més rellevant, i és que, en paral·lel a la formació de la majoria absoluta independentista al Parlament, s'ha forjat un consens amplíssim i transversal al voltant de la idea que el futur de Catalunya, fos el que fos, havia de ser decidit pels catalans democràticament i pacíficament, i ho havia de ser a través d'un referèndum. En l'enquesta, de fet, més recent, d'un important diari de Madrid –no d'aquí, de Madrid– un 82 per cent dels catalans ho expressen així.

I bé, amb l'objectiu de fer possible aquest referèndum, els darrers anys, les institucions i la societat civil catalanes han endegat nombroses iniciatives davant del Govern i les institucions espanyoles; està tot documentat: fins a divuit vegades i en tots els formats possibles, s'ha demanat obrir un diàleg per acordar un referèndum com el que es va celebrar a Escòcia el 18 de setembre del 2014; un referèndum amb una data i una pregunta acordades entre les dues parts, en què les dues parts poguessin fer campanya i exposar els seus arguments i en què les dues parts es comprometessin a acceptar i aplicar el resultat a través d'una negociació que protegís els interessos respectius. Si això s'havia pogut fer en una de les democràcies més antigues, consolidades i exemplars del món com és el Regne Unit, per què no es podia fer també a Espanya?

La resposta a totes aquestes iniciatives ha estat una negativa radical i absoluta; una negativa, per cert, combinada amb la persecució policial i judicial de les autoritats catalanes. L'expresident Artur Mas, avui aquí present, i les exconselleres Joana Ortega i Irene Rigau –la Irene avui també diputada nostra–, com l'exconseller de la Presidència Francesc Homs, també present aquí, tots ells han estat inhabilitats per haver promogut un procés participatiu, no vinculant i sense efectes jurídics el dia 9 de novembre del 2014. I no només inhabilitats, sinó multats de forma arbitrària i abusiva: si no dipositen més de 5 milions d'euros al Tribunal de Cuentas espanyol en pocs dies, tots els seus béns seran embargats i ells i les seves famílies poden veure's greument afectats.

A més a més d'ells, la Mesa, una part important de la Mesa d'aquest Parlament, i desenes de càrrecs electes municipals han estat querellats per expressar el seu suport al dret a decidir i permetre –permetre– debats sobre el referèndum. Ho recordo, ho repeteixo: s'han presentat querelles contra la presidenta i membres de la Mesa del Parlament, per què?, doncs, per permetre que aquest Parlament pogués debatre.

La darrera onada repressiva contra institucions catalanes ha implicat la detenció i trasllat a dependències policials de setze càrrecs i servidors públics del Govern de Catalunya que van haver de declarar emmanillats i sense ser informats de quina era l'acusació que pesava sobre ells.

El món també ha de saber que els líders de les entitats que han liderat les manifestacions més massives i alhora pacífiques de la història d'Europa avui estan imputats per un delictes de sedició que pot comportar fins a quinze anys de presó. Els responsables d'haver organitzat manifestacions que han meravellat el món per la seva organització, pel seu civisme i per la seva total absència d'incidents.

Aquesta ha estat la resposta de l'Estat espanyol a les demandes catalanes, unes demandes que sempre –sempre– s'han expressat i s'han d'expressar de forma pacífica i a través de les majories obtingudes a les urnes. El poble de Catalunya reclama des de fa anys, des de fa molts anys, llibertat per poder decidir. És ben senzill. I tanmateix no hem trobat interlocutors en el passat ni els estem encara trobant en el present. No hi ha cap institució de l'Estat que s'obri a parlar de la demanda majoritària d'aquest Parlament i de la societat catalana. L'última esperança que podia quedar era que la monarquia exercís el paper arbitral i moderador que la Constitució li atribueix, però el discurs de la setmana passada va confirmar la pitjor de les hipòtesis.

Ahora quiero dirigirme a los ciudadanos del conjunto del Estado español que siguen con preocupación lo que ocurre en Cataluña. Les quiero trasladar un mensaje de serenidad y de respeto, de voluntad de diálogo y de acuerdo político, como ha sido siempre nuestro deseo y nuestra prioridad. Soy consciente de la información que les trasladan la mayoría de los medios y de cuál es la narrativa que se ha instalado, pero me atrevo a pedirles un esfuerzo para el bien de todos; un esfuerzo por conocer y por reconocer lo que nos ha llevado hasta aquí y de las razones que nos han impulsado. No somos unos delincuentes, no somos unos locos, no somos unos golpistas, no somos unos abducidos; somos gente normal que pide poder votar y que ha estado dispuesta a todo el diálogo que fuera necesario para realizarlo de manera acordada. No tenemos nada contra España y los españoles, al contrario, nos queremos reentender mejor. Y ese es el deseo mayoritario que existe en Cataluña, porque hoy, desde hace ya muchos años, la relación no funciona y nada se ha hecho para revertir una situación que se ha convertido en insostenible. Y un pueblo no puede ser obligado contra su voluntad a aceptar un *statu quo* que no votó y que no quiere. Efectivamente, la Constitución es un marco democrático, pero es igualmente cierto que hay democracia más allá de la Constitución.

Senyores i senyors, amb els resultats del referèndum de l'1 d'octubre passat, Catalunya s'ha guanyat el dret a ser un estat independent i s'ha guanyat el dret a ser escoltada i respectada. I he de dir que ser escoltada, últimament, ja es dona més, perquè el que ha passat en aquests dies en aquest terreny no havia passat en anys. I avui Catalunya és escoltada i respectada més enllà de les nostres fronteres.

El sí a la independència ha guanyat unes eleccions per majoria absoluta i dos anys després ha guanyat un referèndum sota una pluja de cops de porra. Les urnes, l'únic llenguatge que entenem, les urnes diuen sí a la independència. I aquest és el camí que estic compromès a transitar.

Com és conegut, la Llei del referèndum estableix que, dos dies després de la proclamació oficial dels resultats, i en el cas que el nombre de vots del sí hagi estat superior al nombre de vots del no, el Parlament –i ho cito textualment de la llei, obro cometes– «celebrarà una sessió ordinària per efectuar una declaració formal de

la independència de Catalunya, els seus efectes, i acordar l'inici del procés constituent».

Hi ha un abans i un després de l'1 d'octubre. I hem aconseguit el que ens vam comprometre a fer a l'inici de legislatura. Arribats a aquest moment històric, i com a president de la Generalitat, assumeixo, en presentar-los els resultats del referèndum davant de tots vostès i davant dels nostres conciutadans, el mandat del poble que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república. (*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Això és el que avui fem amb tota solemnitat, per responsabilitat i per respecte. I, amb la mateixa solemnitat, el Govern i jo mateix proposem que el Parlament suspengui els efectes de la declaració d'independència per tal que en les properes setmanes emprenguem un diàleg sense el qual no és possible arribar a una solució acordada.

Creiem fermament que el moment demana, no només la desescalada en la tensió, sinó sobretot la voluntat clara i compromesa per avançar en les demandes del poble de Catalunya a partir dels resultats de l'1 d'octubre; resultats que hem de tenir en compte, de manera imprescindible, en l'etapa de diàleg que estem disposats a obrir.

És conegut de tots vostès que, des de l'endemà mateix del referèndum, s'han posat en marxa diferents iniciatives de mediació, de diàleg i de negociació a nivell nacional, estatal i internacional. Algunes d'aquestes són públiques, d'altres encara no ho són, però ho seran. Totes són molt serioses i eren difícils d'imaginar tot just fa un temps. Les crides al diàleg i a la no-violència s'han sentit des de tots els racons del planeta. La declaració que va fer ahir el grup de vuit premis Nobel de la pau; la que va fer The Elders, al capdavant dels quals hi ha l'ex-secretari general de Nacions Unides Kofi Annan i del qual formen part personalitats de gran rellevància mundial; els posicionaments de presidents i primers ministres de països europeus, de líders polítics europeus... Hi ha un prec de diàleg que recorre Europa, perquè Europa ja se sent interpel·lada sobre els efectes que pot tenir una mala resolució d'aquest conflicte. Totes aquestes veus mereixen ser escoltades i totes, sense excepció, ens han demanat que obrim un temps per donar l'oportunitat al diàleg amb l'Estat espanyol. Avui també pertoca fer això, per responsabilitat i respecte.

I acabo. I ho faig apellant a la responsabilitat de tothom. Als ciutadans de Catalunya els demano que continuïn expressant-se com ho han fet fins ara: amb llibertat i amb respecte als que pensen diferent. A les empreses i actors econòmics els demano que continuïn generant riquesa i que no caiguin en la temptació d'utilitzar el seu poder per esporuguir la població. A les forces polítiques els demano que contribueixin amb les seves paraules i les seves accions a reduir la tensió; també ho demano als mitjans de comunicació. I al Govern espanyol li demano que escolti, ja no a nosaltres, si no vol, sinó als que advoquen per la mediació, i a la comunitat internacional, i als milions de ciutadans, també d'arreu d'Espanya, que li demanen que renunciï a la repressió i a la imposició. I a la Unió Europea, li demano que s'impliqui a fons i que vetlli pels valors fundacionals de la Unió.

Avui, el Govern de Catalunya fa un gest de responsabilitat i de generositat i torna a estendre la mà al diàleg. Estic convençut que, si en els pròxims dies tothom actua amb la mateixa responsabilitat i compleix amb les seves obligacions, el conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol es pot resoldre de manera serena i acordada, i respectant la voluntat dels ciutadans. Per nosaltres no quedarà, perquè volem ser fidels a la nostra llarga història, a tots els qui han patit i s'hi han sacrificat, i perquè volem un futur digne per als nostres fills i filles, per a tota aquella gent que vulgui fer de Catalunya la seva terra d'acollida i d'esperança.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president. A continuació intervindran els grups parlamentaris. En primer lloc té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Senyora Arrimadas, si necessita un parell de minuts més, cap problema, ens esperem. *(Pausa.)*

Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *president*, diputados, diputadas, esto ha sido la crónica de un golpe anunciado. De un golpe a la democracia, de un golpe al sentido común, de un golpe a la institución de este Parlament, de un golpe a nuestro Estatuto de autonomía y, sobre todo, un golpe a un proyecto común que se llama «España» y que se llama «Unión Europea». Pero es una crónica de un golpe anunciado porque por fin están ustedes donde siempre han querido: ustedes siempre han querido venir a la declaración de independencia. No llevaban ningún referéndum de independencia en su programa electoral, porque nunca han querido ser referendistas ni defender un referéndum. Ustedes querían declarar la independencia a toda costa. Y por eso, el 1 de octubre, han encontrado ustedes la excusa, la coartada para hacer lo que usted siempre ha querido hacer, que es declarar la independencia. Y además a mí..., no sé si usted engañará a alguien, pero para mí una declaración de independencia en diferido, condicionada, suspendida, a plazos, sigue siendo una declaración de independencia, sigue siendo un golpe al sentido común.

Y el 1 de octubre... Le voy a decir una cosa, señor Puigdemont: por muchos errores que haya cometido el Gobierno de España, nadie ha reconocido ese resultado. *Nadie*, fuera de su ámbito, de sus..., bueno, de los que comparten su ideología o de los medios de comunicación a los que usted o bien directamente financia o en los que usted tiene capacidad de influir, ha comprado que el 1 de octubre sea base para hacer ningún tipo de decisión. *Nadie* en Europa apoya lo que usted acaba de hacer, señor Puigdemont. *Nadie* en Europa reconoce el 1 de octubre como ningún tipo de referéndum de independencia.

Por tanto, todo el mundo ha visto que esto no iba de democracia, esto va de independencia. Y toda Europa y todo el mundo han visto que esto no iba de urnas, esto va de fronteras. Y por fin se han quitado ustedes la careta, porque nosotros, este partido lleva once años diciendo que ustedes son nacionalismo, que ustedes son de lo peor, del peor nacionalismo que ha existido en Europa. Y le voy a poner unos cuantos ejemplos –le voy a poner unos cuantos ejemplos.

Por eso no le apoya nadie en Europa, señor Puigdemont, porque el nacionalismo es la antítesis del proyecto europeo. Porque la Unión Europea, entre otras cosas, se formó para luchar contra el nacionalismo. Porque el nacionalismo significa poner más muros, y Europa significa poner más puentes. Porque el nacionalismo identifica enemigos internos y externos –como la señora Forcadell: «No son pueblo de Cataluña», o el señor Turull: «Son súbditos, los que no vayan al 1 de octubre», o externos: el «España nos roba»–, cuando en Europa se buscan socios, en vez de enemigos. Ustedes representan el nacionalismo que busca división, y Europa significa unión. Ustedes representan el supremacismo, cuando Europa significa igualdad. Ustedes representan la insolidaridad, cuando Europa lo que representa es precisamente la solidaridad. Ustedes se basan en una identidad excluyente, cuando Europa se basa en derechos y libertades y en la ciudadanía.

Y le voy a poner varios ejemplos. No tengo mucho..., porque cuando ustedes declaran la independencia dan a los grupos de la oposición diez minutillos, así, para que digamos lo que nos parece (*aplaudiments*), pero para que vea toda Europa... (*l'oradora mostra un cartell*), esto es un cartel de Convergència i Unió; esto no es un tuit de ningún concejal de por ahí, no, es un cartel de Convergència i Unió que dice: «La Es-

paña subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva.» ¿Esto es querer a los españoles, señor Puigdemont (*aplaudiments*), esto es respetar a los españoles? ¿Esto?

Le digo que podría hablar diez minutos con ejemplos de la muestra de su nacionalismo, pero me llama especialmente la atención un artículo de nuestro vicepresidente, el señor Oriol Junqueras, en 2008. Atención –atención–: «Los catalanes tienen más proximidad genética con los franceses que con los españoles, más con los italianos que con los portugueses, y un poquito con los suizos.» Seguimos: «Mientras, los españoles presentan más proximidad con los portugueses que con los catalanes, y muy poca con los franceses.» Esto es el nacionalismo más rancio por el cual se fundó la Unión Europea. Esto es nacionalismo. (*aplaudiments*.)

Se han equivocado de siglo y de lugar, porque estamos en el siglo XXI, en la Unión Europea. ¿Y sabe lo que pasa? Que en el siglo XXI, en la Unión Europea, todos los líderes políticos saben que si dejan que ustedes hagan su juego, que si permiten que se rompa España, esto supone abrir la caja de Pandora de Europa, esto supone, pues, abrir que todos los movimientos secesionistas, nacionalistas, antieuropeos, puedan tener un aliciente para seguir con sus planes. Y yo le invito a que escuche a Macron, a que escuche a Juncker, a que escuche al ex primer ministro francés, al señor Valls, por ejemplo, catalán, porque está usted solo, señor Puigdemont. A nivel internacional no hay ni un solo líder europeo –más allá, insisto, de los que quieren romper Europa, que no son líderes europeos– que les dé apoyo en sus planes.

Pero, ¿sabe lo peor de todo? No es que ustedes quieran romper Europa, señor Puigdemont, que es lo suficientemente grave. No es que ustedes quieran romper España. Es que ustedes han roto la convivencia en Cataluña, señor Puigdemont. Yo le invito a que cada vez que se dirija a los catalanes evite decir que el pueblo catalán está unido, porque no está unido en estos momentos, desgraciadamente y, sobre todo, gracias a usted. Porque lo que ustedes han hecho es enfrentarnos, lo que ustedes han hecho es permitir que se nos señale, lo que usted mismo ha animado es a que los cargos públicos que no quisieran colaborar en sus ilegalidades puedan ser perseguidos y señalados por la calle. Eso es lo que usted ha hecho, señor Puigdemont (*aplaudiments i veus de fons*), sí, sí, sí.

Usted ha hecho que las empresas marchen de Cataluña. El señor Artur Mas, que decía: «No en marxarà cap!» Pues, se han ido unas cuantas, señor Mas. (*aplaudiments*.) Han solucionado ustedes, han solucionado... Es muy curioso, es muy curioso, porque los que más se han quejado del déficit fiscal de Cataluña ya lo han solucionado, empobreciendo Cataluña, empobreciendo a los catalanes. Y, por cierto, revise un poquito las cifras, señor Puigdemont, que está un poco desfasado con el déficit fiscal, que hasta le corrige el señor Mas-Colell, que sabe un poquito más de economía que usted –un poquito solo.

Y, sobre todo, usted ha puesto esta institución, que se pasó décadas tapiada durante una dictadura –décadas *tapiada* durante una dictadura–, la ha puesto usted en peligro, señor Puigdemont. La autonomía de Cataluña la está poniendo usted en peligro. El Estatuto de autonomía, no el que salió de la sentencia del Tribunal Constitucional –por cierto, tribunal en el que *Convergència* se ha llevado toda la vida eligiendo a los miembros del Tribunal Constitucional–, no, no, sino el votado por los catalanes, ese lo han pulverizado ustedes, señor Puigdemont. Han pulverizado este Parlamento, el *Consell de Garanties Estatutàries*, el Reglamento del Parlament, a los letrados del Parlament... Ustedes han pulverizado la autonomía de Cataluña con su irresponsabilidad.

¿Esta es la Cataluña que quieren, señor Puigdemont? ¿De verdad? ¿Una Cataluña en la que las empresas tengan que huir a otras zonas de España? ¿Una Cataluña en la que en los colegios se pregunten cuál es la profesión de los padres, para increpar por las consecuencias del 1 de octubre? (*aplaudiments*.) ¿Esa es la Cataluña que usted quiere? Yo no la quiero. Yo esa Cataluña no la quiero, señor Puigdemont.

Yo creo que ustedes han conseguido una cosa, y es despertar a esa mayoría silenciada. Porque no es una mayoría silenciosa, usted tiene razón, señor Puigdemont: es una mayoría *silenciada* por ustedes durante treinta años, por sus discursos, por sus medios de comunicación, *silenciada*. (*Aplaudiments.*) Pero usted creo que se ha equivocado de estrategia, porque lo único que va a conseguir es despertar, hacer que no vuelvan a callar esos millones de catalanes que suponemos –suponemos– una mayoría –una mayoría–, porque ustedes nunca han tenido una mayoría para declarar la independencia.

¿Y, además, sabe otra cosa que usted ha hecho? Creo que ha hecho que muchos españoles recuerden que viven en un gran país y que a los países también hay que cuidarles. Ya lo decía Ortega y Gasset: el nacionalismo solo crece en países que no funcionan. Pues bien, quizás este sea el revulsivo para reformar España, para que volvamos a tener todos el orgullo de pertenecer a una gran tierra, como es Cataluña, a un gran país, como es España, y a un gran proyecto político, que es la Unión Europea.

Yo le digo una cosa, señor Puigdemont: pero que usted sepa que la mayoría de los catalanes se sienten catalanes, españoles, europeos. (*Aplaudiments.*) La mayoría de los catalanes se sienten catalanes, españoles y europeos. Yo no sé cómo tienen ustedes de grande el corazón, pero yo le aseguro que en nuestro corazón caben estas tres identidades (*l'oradora mostra un adhesiu, amb forma de cor, amb les banderes catalana, espanyola i europea*) y algunas más; en mi caso, también la andaluza. Le digo que en la mayoría de los corazones catalanes no sobra ninguna bandera, y no vamos a permitir que usted nos rompa el corazón a pedazos, señor Puigdemont. (*Aplaudiments.*)

Porque a pesar de que el proyecto nacionalista se basa en decir que el resto de españoles son los culpables, nosotros no consideramos, como ustedes, que el resto de españoles sean un lastre económico para los catalanes, señor Puigdemont, no lo pensamos. Nosotros no pensamos que sean los culpables de nuestros problemas; creo que también tiene responsabilidad el Gobierno de la Generalitat, una de las regiones con más autogobierno de Europa. Y lo siento, pero los que nos roban no son los catalanes ni los españoles: los que nos roban son los políticos corruptos, alguno de los cuales han compartido cúpula del partido en el que usted ha militado durante muchos años.

Y le digo por último, señor Puigdemont, porque no nos queda mucho tiempo..., mis padres, mis hermanos y mis sobrinos viven en Andalucía, señor Puigdemont. No pienso permitir que les pidan el pasaporte para venir a verme (*l'oradora mostra un passaport espanyol*), no pienso permitir que les pidan el pasaporte. (*Aplaudiments.*) Porque su proyecto, señor Puigdemont, supone la salida de la Unión Europea, y se lo han dicho todas las entidades europeas. Usted podrá engañar a algunos cuantos, pero la mayoría de Europa se creen más al señor Juncker que al señor Junqueras; no sé si usted confía más en el señor Junqueras que en el señor Juncker, pero la mayoría de los catalanes, de los españoles y de los europeos confían más en el presidente de la Comisión Europea que en el vicepresidente, que hace este tipo de artículos, hablando de las diferencias genéticas entre los catalanes y los españoles.

Le quiero decir a los catalanes, a la mayoría de los catalanes que no quieren dejar de ser catalanes, españoles y europeos, que no estáis solos, que vamos a seguir luchando, que somos mayoría, que se ha acabado esta etapa de silencio y que tenemos una oportunidad de ganar en las urnas –en las urnas– el futuro de nuestras familias y de nuestros hijos. Vamos a salir a ganar cuando se pongan las urnas de verdad, no esas en las que ustedes cuentan tres o cuatro veces los votos de las mismas personas, y que tienen una junta electoral suspendida. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Así sí que les gusta ir a votar, pero las elecciones de verdad les dan mucho miedo.

Tarde o temprano, señor Puigdemont, en Cataluña habrá elecciones, elecciones de verdad, elecciones en las que ustedes no nombran a dedo a la junta electoral,

elecciones en las que no se puede votar tres o cuatro veces, elecciones en las que ustedes no pueden decir el resultado que les venga en gana. Y cuando esas urnas se pongan en la calle, en los colegios de verdad, esas urnas que a ustedes les dan mucho miedo, pero mucho, mucho –y si los votos de los catalanes valieran lo mismo no le digo ya el miedo que les darían esas elecciones–, en ese momento vamos a recuperar una Cataluña nueva, que supere esta etapa de treinta años de nacionalismo, de treinta años de división, de treinta años de decir que los catalanes que no somos independentistas somos súbditos, o no somos pueblo de Cataluña, como decía la presidenta del Parlament, la señora Forcadell. Una Cataluña donde las empresas quieran volver, porque les demos seguridad jurídica, y una Cataluña sin corrupción, sin 3 por ciento, sin medios que solo escuchen a una parte, respetable, pero no a toda la ciudadanía de Cataluña.

Le digo a todos los catalanes que lo que estamos viviendo ahora no es bueno para nadie y que hay que buscar el diálogo, el consenso y el sentido común. Pero primero hay que devolver la democracia y la normalidad institucional a Cataluña, y creemos que eso solo va a venir con más democracia, con urnas de verdad, y les digo: a nosotros no nos dan miedo.

Le repito, señor Puigdemont: no nos va a romper el corazón en tres, y la mayoría de los catalanes creen que Cataluña es su tierra, España es su país y Europa, su futuro.

Muchas gracias.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora Forcadell. President, els debats són per debatre, per parlar i per escoltar. Jo ara estava maldant perquè algú em fes la redacció literal del que heu dit, per veure si ho he entès bé. Vostè assumeix un mandat, que jo discuteixo, i al mateix temps diu que proposa suspendre una declaració no feta. És complex, però les situacions polítiques de vegades ho són, i tots hem d'admetre que, en la complexitat, el diàleg pot fer-se més difícil si no ens entenem prou, però també ofereix marges en els que hem de treballar tots plegats.

No es pot suspendre una declaració que no s'ha pres. I quan vostè ens diu: «Proposo suspendre...», perquè realment estariem arribant al límit de que són les paraules del president de la Generalitat les que donen o no validesa a les lleis, i ens situen en un terreny molt, molt complex.

Jo li he de dir que aquests dies estic entre la gent angoixada que vostè parla, que, com vostè bé ha dit, són gent que pensen molt diferent. Són gent que probablement coincideixen en dues grans coses: s'estimen el seu país, però volen la prosperitat de la seva família i dels fills. Els hem de servir bé a tots, i encertar molt bé.

Jo pensava que en algun moment vostè diria que trasllada uns acords, uns resultats, però que no és una funció que li correspon a vostè, perquè la Llei del referèndum estableix amb molta claredat que «dins els dos dies següents a la proclamació dels resultats per part de la Sindicatura Electoral celebrarà una sessió ordinària per efectuar la declaració formal de la independència de Catalunya, els seus efectes, i acordar l'inici del procés constituent». No és aquesta sessió, o jo em confonc molt, però algú ens ho hauria de dir.

Jo volia avui, amb la meva intervenció, reiterar l'avertiment que hem fet sovint els socialistes en aquesta cambra, i jo particularment, com a president del meu grup, que ja el 9 de novembre del 2015, en l'inici d'aquesta legislatura, els deia si havien pensat bé en els costos i les conseqüències de situar les institucions catalanes fora de la llei. Vaig tenir ocasió de reiterar-ho en les dues sessions, els dos debats d'investi-

dura, fallits, d'Artur Mas; vaig reiterar-ho en el seu propi debat d'investidura, en el debat de la qüestió de confiança..., en moltes altres ocasions.

Des del nostre punt de vista, les institucions catalanes es van situar fora de la llei els dies 6 i 7 de setembre. Des del nostre punt de vista –i no ho pensem nosaltres sols–, van incomplir el Reglament, van trepitjar els drets de l'oposició, van fulminar, sí, l'Estatut i van vulnerar la Constitució.

Per la nostra, entre cometes –i m'entendrà–, «tranquil·litat», no era només una opinió nostra: era l'opinió també dels lletrats, del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, del Tribunal Constitucional, i, fins i tot, algun membre del seu Govern va dir: «No s'han fet les coses prou bé.»

Des d'aquest punt de vista i per aquestes raons li he de dir que l'1 d'octubre no es va celebrar el referèndum efectiu, vinculant i amb garanties al qual vostès es van comprometre.

Malgrat això, l'Estat, efectivament, va cometre l'error gravíssim d'ordenar o d'emparar accions policials violentes contra les persones que pretenien participar en aquell acte de votació, per illegal o irregular que alguns el poguéssim considerar. Vàrem condemnar aquelles actuacions i vàrem demanar la retirada immediata de les forces de seguretat el mateix matí del dia 1.

Però vull dir-li, president, que no es pot desprendre cap mandat democràtic de, diguem-ne, l'acte de votació organitzat el dia 1. Ja sé que és una opinió política i que, com totes les opinions polítiques, és discutible. Però és que aquí estem parlant, amb termes gruixuts o, si es vol, molt sòlids, de mandat democràtic, que vostè és el que avui ha volgut recollir i fer-se'n ressò.

Des del nostre punt de vista, un acte de votació sense garanties; ho han dit fins i tot els seus convidats internacionals. Com li deia, sense una sindicatura electoral, per les raons que tots coneixem –la dimissió dels seus membres, afectats per resolucions ben dures del Tribunal Constitucional–, que pogués donar per bo aquell procés i que pogués proclamar-ne oficialment els resultats. Per tant, des del nostre punt de vista, de cap de les maneres, no perquè vostè ho suspenguí des de la tribuna, sinó perquè no s'han complert els supòsits de la Llei del referèndum i de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la república, avui no estem davant del que vostè ha dit. Vostè no pot suspendre un acord no pres.

Vostè va prometre el seu càrrec –i ho cito literalment, perquè jo sé que a més va introduir una novetat en aquell moment, ben emocionant per a qualsevol català, de prendre possessió de la màxima magistratura–, va voler posar una expressió que no s'havia utilitzat amb la mateixa fórmula: «amb plena fidelitat al poble de Catalunya».

Senyor Puigdemont, el 38,47 per cent no és el poble de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Amb aquest suport no es pot fer el que volien fer –en el meu text original deia «el que vol fer»; ara ja no ho sé ben bé. Vostè no pot acabar el seu mandat permetent que una minoria, per gran i important i respectable que sigui, s'imposi a la majoria. Un 38,47 per cent no pot imposar-se al 61,53 per cent. Almenys no en el nostre nom. I, com aquests dies, efectivament, el món ens mira, ho reitero: una minoria no pot imposar-se sobre una majoria, *a minority cannot impose itself upon a majority, une minorité ne peut pas s'imposer sur une majorité, una minoría no puede imponerse sobre una mayoría*. El desig de 2 milions no pot imposar-se a 3 milions.

I per això jo ahir, des del respecte, li deia en un acte públic: «Per patriotisme no declari la independència. Per patriotisme diguem-nos tots la veritat.»

El procés independentista, que ha tingut, sens dubte, alguna virtut –desvetllar il·lusió, mobilitzar, fer vibrar la gent; no em sentirà, a mi, mai criticar aquest aspecte, al contrari–, però, objectivament –i ho hem vist, president, en les darreres jornades–, ha dividit la societat, l'ha polaritzat.

En pretendre el trencament amb la resta d'Espanya, ens ha separat de la Unió Europea i, fins i tot, abans de produir-se materialment, ha generat una inestabilitat ins-

titucional, una inseguretats jurídica que ha rebut una resposta d'allò que en diuen «*el señor mercado*», o «*mercados*» –no sé si cal dir-ho en plural–, de forma molt clara.

Vostès ens van dir: «El referèndum unirà els catalans», i no ha estat així. Vostès ens van dir: «El procés ens aproparà a Europa», i ha estat el contrari. Vostès ens van dir: «La independència ens impulsarà econòmicament», i no és cert.

Jo espero que les mesures que hem conegut d'algunes entitats financeres importants i d'algunes grans empreses del país siguin absolutament temporals i signifiquin només un petit gest per assegurar la seguretat jurídica que fa imprescindible o que exigeix el tràfic econòmic en el nostre temps, però li he de dir –no es poden mai establir, diríem, paral·lelismes–, però molts dels que van marxar de Mont-real cap a Toronto no van tornar.

I nosaltres estem molt, molt preocupats. El desplaçament només de centres de decisió, ni que sigui a efectes formals: el Banc Sabadell, a Alacant; CaixaBank, a València; Critería, a Palma; Gas Natural, Aigües de Barcelona, Gaesco i Cellnex, a Madrid; MRW, a València; Abertis, a Madrid; Adeslas, a Madrid; Catalana Occidente, a Madrid. A nosaltres ens preocupa moltíssim.

Pensi, president, que segurament sense voler-ho, havent-ho negat moltes vegades –i s'ha fet des d'aquesta tribuna–, s'està generant una incertesa que no ens podem permetre. L'ajornament *sine die* de no se sap ben bé què no farà sinó incrementar aquesta incertesa. I és incertesa per a les empreses, però també per a les famílies. Aquests dies tots coneixem històries de la Franja, de Vinaròs, de visites, de cues als bancs, de problemes amb alguns caixers. Per què? És fruit d'una conspiració internacional de poders ocults o és el neguit de molta gent, de molta bona gent que no sap això on ens portarà.

I, com vostè deia –i li ho agraeixo–, és l'angoixa de molta gent, amb independència del que hagi votat. I jo crec que algun dia –i avui pot ser un dia bo– ens hem de dir on està el problema. Miri, president, el problema no és Espanya, el problema no és Europa –i ho dic jo–, el problema no és la legalitat, el problema el tenim entre nosaltres.

Els dies 6 i 7 de setembre, cinquanta-dos diputats no vàrem participar en la votació; la Llei del referèndum es va aprovar amb 71 o 72 vots a favor, i la de transitorietat, al revés, 72 o 71; lluny dels dos terços que nosaltres mateixos vam fixar com a límit mínim per a la reforma de l'Estatut o per a l'adopció d'un règim electoral.

Per què ho havíem fet? Precisament, perquè sempre hem volgut garantir que cap decisió rellevant que alteri el nostre sistema institucional es pugui prendre sense assegurar-se que té un consens ampli a la cambra i, per tant, a la societat. Hi ha una vella màxima catalanista: «Units, vencerem; dividits, serem derrotats!» President, el camí de la divisió és un camí de derrota.

Nosaltres ho hem dit moltes vegades, no volem resoldre un empat, no volem que la meitat més un s'imposi sobre la meitat menys un; volem cercar un acord que pugui aplegar un 80 per cent dels catalans. Volem més autogovern; volem un millor finançament; nosaltres volem reformar l'Estat, i tots volem tenir l'oportunitat de votar en un sentit o en un altre aquest acord. Nosaltres no volem tornar enrere tres-cents anys, però tampoc trenta-vuit, ni quaranta. Jo crec que la sortida al problema que tenim només pot ser, em temo, unes eleccions al Parlament que permetin votar tothom amb igualtat, amb garanties i la possibilitat d'optar per projectes polítics diferents, que puguin, sí, tenir la legitimitat democràtica profunda de futur.

Ara és absurd que ens queixem tots plegats de les conseqüències d'actes que només de nosaltres depenien, i ho dic des d'un gran respecte per totes les institucions i noms que citaré. Jo no li puc demanar responsabilitats a Òmnium Cultural, no en soc soci. Tampoc puc demanar-li responsabilitats a l'Assemblea Nacional Catalana, no en soc adherit. Tampoc al carrer, no puc anar al carrer i agafar el primer que passi o la gent. Jo només li puc demanar responsabilitats a vostè, i en aquesta hora greu, president, li demano la responsabilitat de dir que aquest Parlament no ha declarat la

independència, que la Sindicatura Electoral no ha proclamat els resultats del referèndum, que no estem posant en marxa les previsions ni de la Llei del referèndum ni de la Llei de transitorietat.

I acabo amb tres flaixos. Un primer que és una cita de Raimon Obiols: «La política pot ser servidora dels sentiments, però no és admissible servir-se dels sentiments i excitar-los al límit per enganyar-se o enganyar.»

Una segona cita és de Josep Tarradellas: «El nostre país és massa petit perquè es menysprei cap dels seus fills, i prou gran perquè hi capiguem tots.» I aquesta cita del president Tarradellas em dona pas a la coda final.

Nosaltres avui no volem ni assenyalar ni escombrar ningú. Tots i totes, en una mesura o altra, hem format part del problema, i tots i totes, si ho volem, hem de formar part de la solució.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula el senyor Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Molt honorable, diputades, diputats, jo voldria..., ja que hem parlat d'imatges colpidores que tots tenim encara a la retina, voldria que les meves primeres paraules fossin per enviar una forta abraçada a la gent germana de València, que ahir, el 9 d'octubre, va ser víctima d'una violenta agressió per part de grups feixistes desfermats a la ciutat, davant la passivitat –per no dir la connivència– de la policia i la delegació del Govern espanyol. *(Aplaudiments.)*

Penso, president, que el sentiment és unànim, i compartit per aquesta cambra, que vivim un moment crucial, i, sens dubte, especialment –li ho reconec–, especialment difícil per a vostè, president, que ha de prendre decisions importants –les ha hagut de prendre avui mateix–, que marquen el futur del país. És un moment que requereix molta valentia, i avui, més que mai, coratge ve a ser sinònim de responsabilitat. No és moment d'escoltar aquells que pensen que com pitjor, millor; és hora, més aviat, de mirar de front la realitat i d'entendre que la valentia que requereix la nostra societat, el seu benestar, el progrés del seu autogovern, de les seves llibertats, és la valentia del diàleg. Jo vull entendre que l'anunci que vostè ens ha fet, en el sentit de suspendre els efectes de..., del que considera vostè el mandat del primer d'octubre, per donar pas al diàleg, és una oportunitat perquè això pugui obrir-se pas. I en aquest sentit, realment, president, les saludem, i les hi agraïm, aquestes paraules que vostè ha tingut.

Pensem que aquest coratge del diàleg és el que demanava el dissabte passat –demanaven milers de persones– a la Cibeles i a la plaça de Sant Jaume, a Saragossa, a Màlaga, a Burgos, com a les places de les nostres viles. «Volem parlar», cridaven a Madrid, i ho cridaven en català. I siguem-ne conscients: som al vell mig d'una profunda crisi d'estat. Vostè n'ha fet referència, president, també, la més greu des dels anys de la transició. La qüestió catalana ha esdevingut, en realitat, un problema espanyol: el problema espanyol. I Espanya es troba, ara, davant del mirall de la seva realitat plurinacional.

Ja fa anys que la dreta tradicional espanyola, encarnada pel PP, ha intentat governar des de l'anticatalanisme –vostè també en feia esment– impulsant la campanya contra l'Estatut; propiciant la nefasta sentència del Tribunal Constitucional del 2010; dinamitant, en suma, els equilibris institucionals de les últimes dècades. I així hem arribat fins ara, fins a on som, fins a aquest primer d'octubre en què el Govern de Rajoy, després d'ignorar amb supèrbia el descontentament i els anhels de la societat catalana, va desfermar una brutal intervenció policial, que ha commocionat el país i que ha colpit també l'opinió pública internacional. I hem arribat fins al discurs ame-

naçador del rei; un discurs que ha situat la corona com a institució bel·ligerant i no com a àrbitre, i que l'endinsa en la crisi de l'Estat.

Tothom ho reconeix, Europa ens mira sacsejada pels escenaris i el nou temps de la política que s'ha obert aquest primer d'octubre. El primer d'octubre –nosaltres som els primers a reconèixer-ho– ha estat una formidable mobilització ciutadana, i tota una demostració de força del sobiranisme. És indiscutible. I és indiscutible que aquesta opció, ni es desfà sola, com esperava Rajoy, ni pot ser desfeta per l'escomesa de l'Estat.

Del primer d'octubre se'n desprenen moltes coses, molt importants. L'amplitud de la mobilització on s'han retrobat independentistes i no independentistes, i fins i tot gent que ni pensava anar a votar i que va acudir als col·legis electorals en veure les imatges de les càrregues policials, se'n desprèn el desig de tanta i tanta gent de decidir el futur del país, la seva actitud digna davant de l'actuació del Govern de l'Estat, se'n desprèn tot això, i molt més! Però, en cap cas pensem –i en això discrepem, president–, se'n desprèn un mandat democràtic per proclamar de manera unilateral la independència de Catalunya.

Mireu, de bon començament, la convocatòria de l'1 d'octubre no reunia les garanties democràtiques exigibles, perquè aquest fos un referèndum homologable. Ni tampoc era, en el seu plantejament, una proposta realment inclusiva de tota la societat catalana. La manera en què els passats 6 i 7 de setembre es van adoptar les lleis del referèndum i de transitorietat –val a dir, violentant els drets de l'oposició i dividint el Parlament entre dues legalitats contraposades– prefigurava moltes coses que han anat succeint durant aquests dies a un ritme vertiginós. Però el desenvolupament mateix de l'1 d'octubre, en què la intervenció judicial i policial va impedir que es complissin fins i tot els preceptes fixats per la mateixa Llei del referèndum, el fet que ni tan sols la Sindicatura Electoral hagi pogut proclamar els resultats fa que, més enllà de l'estupor davant la violència, ningú, a Europa ni enlloc, ni tan sols els observadors que van venir a assistir a la jornada, pugui considerar l'1 d'octubre com un referèndum vàlid, i encara menys com un referèndum que permet sostenir una decisió tan transcendent –tan transcendent– com la independència de Catalunya.

I és que el camí de la unilateralitat és impracticable. Una DUI constituiria, al nostre entendre, un gravíssim error i una perillosa fugida cap endavant, perquè no hi ha legalitat, legitimitat ni força per fer aquest pas. És evident que cap cancelleria europea reconeixeria aquesta declaració. Però, per damunt de tot, una declaració unilateral podria instal·lar –i és el més gran perill– una profunda divisió en el si mateix de la societat catalana, començant per separar sectors que, en aquest nou temps polític, encara tenen o tenim camp per recórrer plegats. I això és molt més greu –tot i la gravetat que té– que la fugida de bancs i corporacions, que a la fi no tenen pàtria ni bandera, tot i els seus impactes negatius i l'alarma que estan suscitant.

Quan s'ha plantejat el dret a decidir, quan s'ha reivindicat un referèndum legal i pactat, quan s'ha apel·lat a la defensa dels drets civils, de les llibertats i de les institucions catalanes, com fou el cas en la jornada de vaga del 3 d'octubre, hem vist aplegar-se i mobilitzar-se àmplies, amplíssimes majories socials. Més encara: la veu d'aquestes majories ha esdevingut audible per a les forces democràtiques d'arreu de l'Estat suscitant simpatia i solidaritat. Això ho vam veure fa unes setmanes a Saragossa en la trobada de centenars d'alcaldes i de diputats, a favor d'una solució negociada del conflicte. Nosaltres li demanem que no malbaratem aquest enorme potencial de lluita i solidaritat. Cada cop que s'ha volgut tirar pel dret, el sobiranisme ha perdut influència social.

Nosaltres creiem que cal fugir –cal fugir– definitivament, perquè ens ha fet molt de mal, d'aquells relats simplistes que identifiquen el moviment per la independència amb un poble mític i uniforme, adornat de totes les virtuts davant d'una Espanya obscura i irreformable. Hi ha una Espanya social i democràtica amb qui compartim els mateixos somnis. Potser no ens n'hem adonat fins a quin punt els discursos sim-

plistes, aquests discursos a què feia referència, que potser han servit per fer excitació entre els convençuts, han girat l'esquena i han estat mal percebuts per una part substancial de la societat catalana, una part que manté forts vincles emocionals, familiars i de tot tipus amb Espanya, i que no se'n vol separar.

Des d'aquest punt de vista seria un greu error menystenir –jo crec que li reconec que vostè no ho ha fet–, la manifestació de diumenge passat. Jo li agraeixo, president, que hagi tingut la reflexió que ha tingut en el sentit de reconèixer que no només és una manifestació d'una part de la societat catalana, sinó que la societat catalana es caracteritza per aquesta diversitat i per aquesta pluralitat.

Que ningú s'enganyi, des d'aquest punt de vista, en comptar autocars vinguts de fora, ni assenyalar que acontentar-se o consolar-se assenyalant la presència sempre execrable de grups d'extrema dreta, per perdre de vista que allò va ser una demostració de força d'una part important de la nostra societat.

Com vostès saben, nosaltres com a força política, com a espai polític, som partidaris d'altres enfocaments, des de la vaga del 3 d'octubre fins a les manifestacions a favor del diàleg, passant per la defensa del dret de la gent a expressar la seva opinió aquell 1 d'octubre.

Però siguem valents aquí també, no ignorem la realitat, no hi ha un conflicte entre dues nacions homogènies, hem de deixar de brandir, d'un cop per sempre, el terme «unionista» per desqualificar tot allò que no ens agrada. No ens hem de fer ressò de llunyans enfrontaments que mai voldríem veure arribar a casa nostra.

Cal tenir la valentia d'aturar aquesta dinàmica embogida d'acció i reacció que ha caracteritzat els últims temps, perquè no hi ha sortida de vencedors i vençuts. Per això no ens cansarem d'exigir que es parli, que es dialogui per evitar un xoc que podria tenir conseqüències nefastes. Ho diem amb claredat i sense cap ambigüïtat. No acceptem el recurs a l'article 155, ni a cap de les mesures d'intervenció contra l'autogovern de Catalunya que el senyor Rajoy sembla tenir pressa per desplegar. No volem un estat d'excepció a Catalunya –i l'hi diem clarament al senyor Rajoy–, nosaltres no l'acompanyarem en cap escomesa contra les llibertats catalanes, invoqui el que invoqui, nosaltres no. Tot al contrari. Sàpiga que ens hi trobarà sempre de cara.

I pensem que totes les forces d'aquesta cambra –i ens adreçem als companys socialistes– haurien de tenir una actitud tan taxativa com aquesta. No és possible combinar les crides al diàleg i anunciar un possible suport d'antuvi a l'article 155.

Però al mateix temps li diem a vostè, president, que no cal o no és possible sortir d'aquesta situació si ens endinsem pel camí d'una declaració unilateral. Primer perquè socava la unitat de la gent que potser d'aquí a uns dies haurem d'estar de nou al carrer defensant per damunt de les nostres diferències la Generalitat de Catalunya.

Diàleg, diàleg i diàleg. Diàleg –pensem– i a l'horitzó un referèndum com cal, pactat, legal, inclusiu, reconegut, amb plenes garanties. Estem més convençuts que mai que, a terme, aquest és l'únic camí transitable i que cal donar la paraula a la ciutadania. I això ho hem dit moltes vegades, és perfectament possible en el marc de l'ordenament jurídic vigent, és qüestió de voluntat política.

Mireu, ja són moltes les forces polítiques i les veus que arreu de l'Estat defensen amb nosaltres una consulta pactada per Catalunya, o que parlen de la necessitat d'una profunda reforma constitucional, una reforma que tant les demandes socials dels anys d'austeritat d'una banda, com l'actual crisi territorial han posat definitivament a l'ordre del dia.

Decididament el moviment de les plaques tectòniques de la nostra societat ens aboca a un nou temps polític. Amb amenaces ben reals –i jo crec que planen sobre la ment de tothom–, però també –també– amb potencialitats transformadores. L'impuls de la societat catalana sempre ha estat decisiu en la consecució de qualsevol fita democràtica, aquí i arreu. Per això és urgent recompondre la seva cohesió que avui considerem en perill.

Vull reivindicar, per acabar, en aquesta hora greu, la tradició integradora del catalanisme popular. Quan des de les esquerres hem reivindicat a Catalunya com un sol poble mai ho hem fet invocant cap mena d'uniformitat, ben al contrari, ho hem fet i tornem a fer-ho defensant la convivència de milions d'homes i dones, nascuts aquí i vinguts d'arreu, defensant un projecte de país basat en el respecte, que celebra i conjuga la diversitat de la seva gent, que en fa senya d'identitat compartida i factor de progrés.

Els majors avenços socials i democràtics de Catalunya s'han assolit sota aquesta ensenya de fraternitat i mai el catalanisme popular ha deixat de combatre contra tota temptació de cantonalització de Catalunya.

Mirin –vaig acabant–, nosaltres diem que ara per damunt de tot, per damunt de qualsevol altre plantejament que pot estar al damunt de la taula, fins i tot amb més urgència que el debat sobre unes eleccions, es tracta de reconduir el conflicte i, sobretot, de no pas exacerbar-lo.

Per això ens oposem amb fermesa a les amenaces d'aquests dies que no han deixat de ploure des de Madrid per part del Govern de Rajoy. I ahora demanem al Govern que faci de debò, de debò, tot el que estigui a les seves mans per aturar la confrontació. Cap fet irreparable. I espero que la declaració d'avui sigui llegida, d'avui, de vostè, president, com aquesta voluntat, com un gest en aquest sentit. Recerca de contactes, gestos de distensió, recerca de facilitar les mediacions que tant sindicats, col·legis, moviments veïnals estan reclamant, iniciatives sinceres i concretes per encetar el diàleg. Vet aquí la bravura que necessitem en aquests moments.

No és temps de declaracions altisonants, pensem, sense efectes jurídics i sense possibilitats de sortida. Per la nostra societat i per la democràcia a tot Espanya també, cal fer aquest esforç.

Ahir el nostre amic i vell company Joan Herrera saludava l'exemple de les alcaldesses de Madrid i Barcelona, de la Manuela Carmena i de l'Ada Colau, saludant la seva iniciativa justament per posar al centre de tota la voluntat i de tota la necessitat del país el diàleg. I crec que tenia tota la raó quan deia que és l'hora de la valentia i que valentia avui en dia vol dir diàleg.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular.

Xavier García Albiol

Señora presidenta... «Ha sido un caso inaudito de demencia de un poder público. Estaba reservada a nuestro país, a esta desgraciada Cataluña, la triste suerte de ver a un gobierno legítimo organizar a viva fuerza un paro general, mantenerlo cuarenta y ocho horas y, finalmente, tratar de convertirlo en una intentona de subversión revolucionaria, sin pies ni cabeza, en colaboración con toda clase de enemigos del orden social y de la verborrea radiada y discos de gramófono. ¡Ah, esos hombres! Cataluña bien pudiera gritarles, desde el fondo de su actual postración, tras la tremenda caída: “¿Qué habéis hecho del tesoro de confianza que un día mi pueblo depositó en vosotros? ¿Qué hicisteis de mi autonomía? ¿Qué habéis hecho de mí?”»

Si no fuera por la semántica propia de la época, podríamos afirmar que este texto extraído del editorial de *La Vanguardia* del martes 9 de octubre de 1934 describe con enorme exactitud los hechos que están ocurriendo, aconteciendo, hoy, ochenta y tres años después, en la también triste Cataluña.

Señoras y señor Puigdemont, y Junqueras, hace pocos meses les pregunté aquí también en qué momento de la historia de Cataluña la radicalidad y la ruptura habían mejorado las condiciones de vida de los catalanes. El silencio de ustedes tuvo

una respuesta por mi parte; esa respuesta fue: «Nunca.» Y hoy añado: «Ni lo hará en el año 2017.»

Una mayoría de catalanes y, digámoslo, también del resto de españoles y de europeos están viendo atónitos cómo el Govern de la Generalitat está perpetrando un golpe de estado, un acto subversivo que pretende derrocar las instituciones democráticas de este país. No estamos hablando solo de suplantar una legalidad democrática o legítima; hablamos de derrocar el estado de derecho por un proceso prerrevolucionario; en definitiva, la voladura de la Constitución *i de l'Estatut d'autonomia*. Pero, digámoslo claro, de lo que se trata también es de obligarnos a renunciar a esa parte de lo que somos, exigirnos que descartemos nuestros sentimientos como si fuera incompatible el sentirse muy catalanes y profundamente españoles.

Señoras y señores, durante muchos años se ha transmitido como un activo de esta sociedad que el debate independentista no generaba conflicto en la sociedad catalana, que no había problemas en la calle; se asumía con naturalidad que la tensión provocada por el Govern y las organizaciones separatistas, perfectamente ampliadas y jaleadas por los medios de comunicación públicos de la Generalitat, no afectaba la convivencia del pueblo catalán. Esa era su gran seña: la convivencia ejemplar. Y es posible que fuera cierto durante un tiempo, pero lo era porque en las calles de Cataluña solo se escuchaba una única: la voz del pensamiento único; un pensamiento uniforme que ha permitido al *president* de la Generalitat y a todos ustedes tener la osadía de hablar en nombre de todos los catalanes, de *un sol poble*.

Señor Puigdemont y señor Junqueras, hoy el pensamiento único y el silencio se han acabado en Cataluña. El exceso, la saturación y las ofensas se les han vuelto en contra. Desde el pasado domingo ya no podrán volver a hablar en nombre de todos los catalanes; han logrado algo que parecía imposible tan solo hace un mes: despertar a esa mayoría de catalanes que durante muchos años hemos tenido que aguantar sus desprecios y sus humillaciones en silencio y con la complicidad de algunos que ahora que aparece se escandalizan.

Pero ¿saben una cosa? Han conseguido lo más difícil: crear una gran ola, crear un tsunami de solidaridad en toda España en favor de los catalanes, a los que ustedes durante tanto tiempo han intentado convertirnos en invisibles. Han invertido tiempo y grandes dosis de esfuerzo en borrar del mapa a esa parte de Cataluña que para ustedes simplemente no existe. Nos hemos cargado de razón. En Cataluña se ha despertado un noble y nuevo sentimiento de rebeldía: la Cataluña olvidada por el nacionalismo ya no se calla y ya no tiene miedo.

Señor Puigdemont, quería romper España y lo único que ha conseguido es despertar un sentimiento positivo hacia ella. El pasado domingo fuimos 1 millón de hombres y mujeres en Barcelona los que dijimos basta a sus excesos; 1 millón de voces que gritamos sí a la convivencia (*aplaudiments*), sí a vivir en paz, sí a la pluralidad que se expresa de manera distinta y variada en los diferentes ámbitos de la actividad propia de una sociedad moderna y dinámica; en definitiva, sí a la democracia y sí a la libertad.

Los hombres y mujeres que participamos en esa manifestación –una manifestación que era una rebelión cívica– no lo hicimos solo para defender una realidad jurídica o un estado en un concepto..., puro concepto político; alzamos la voz para dar visibilidad a un sentimiento de pertenencia, a un gran proyecto como nación que es España. (*Aplaudiments*.) España, señor Puigdemont y señor Junqueras, no es una ocurrencia ni un invento artificial, no señores; somos la nación más antigua de Europa, y pueden tener la total seguridad que ni usted ni el señor Junqueras lo van a cambiar, al contrario, nos están fortaleciendo. Hemos vivido una nueva corriente de solidaridad y de apoyo desde todos los rincones de este país hacia los catalanes que también nos sentimos españoles. Y ese apoyo de nuestros compatriotas, señores y señoras, se llama «nación». (*Aplaudiments*.)

No fa tant de temps..., no fa tant de temps l'economia catalana va fer una gran aposta per la internacionalització i per palliar els efectes de la crisi econòmica; així mateix, el sector turístic creia que havia viscut el pitjor quan havien passat els atemptats, però la realitat dels esdeveniments està superant qualsevol previsió pessimista. Des de l'1 d'octubre hi ha una fuga de grans empreses i corporacions buscant a la resta d'Espanya l'estabilitat i la certesa que avui no existeix a Catalunya.

Així mateix, es poden comptar per centenars les petites i mitjanes empreses que estan seguint els passos dels grans transatlàntics econòmics i financers, i cancellacions en el turisme no han trigat a arribar. En paraules del Nobel de literatura Vargas Llosa, els bancs i les empreses se'n van de Catalunya com si fos una ciutat medieval assetjada per la pesta. Quina tristesa! Quina pena!

El nivell de descrèdit que estan patint les institucions catalanes no s'atura davant de cap sector: institucions en rebel·lia, desobediència, insubmissió a la llei, mitjans de comunicació públics que els han convertit en un instrument d'agitació d'una part de la població contra l'altra i contra l'ordre constitucional. Però segurament la pitjor situació és la que estan vivint els Mossos d'Esquadra, que mereix un detall més analitzat. El Govern de Catalunya ha aconseguit en poques setmanes enfonsar la credibilitat social i la confiança en la justícia dels Mossos.

Y por ese motivo lo quiero decir en castellano, para que me entienda toda España. Mi reconocimiento a los jueces y a los fiscales en su ardua labor de defensa y cumplimiento de la ley; a la mayoría de agentes de los Mossos d'Esquadra que son unos excelentes profesionales y que sienten en su intimidad la vergüenza profesional de ser utilizados por el Gobierno de la Generalitat incluso contra sus propios compañeros del Cuerpo Nacional de Policía y de la Guardia Civil, a quienes también quiero trasladar nuestro apoyo y calor desde Cataluña. (*Aplaudiments.*) A todos: podéis contar con nosotros.

Señor Puigdemont, en su intervención se ha referido en varias ocasiones al diálogo. Y yo le quiero decir, señor Puigdemont, que sí al diálogo, que estamos a favor de ese diálogo. Ahora bien, señor Puigdemont, vamos a concretar: ¿de qué quiere concretamente que dialoguemos?, ¿de cómo volamos la soberanía nacional?, ¿de si esa voladura de la soberanía nacional la hacemos en dos, en cuatro o en ocho meses? Usted, señor Puigdemont, pretende que el presidente Mariano Rajoy se sienta a una mesa a dialogar, que dialogue de cómo y cuándo los catalanes vamos a dejar de ser españoles. ¿De eso quiere que dialogue el presidente Mariano Rajoy? Seamos un poco serios. Hagan propuestas que sean asumibles desde la legalidad y desde el respeto a las normas de convivencia.

Ahora, señor Puigdemont, ya no valen las medias tintas, ni las ambigüedades, ni las medias palabras maliciosamente intencionadas. El juego de las piruetas semánticas ya no es aceptable ni posible. El estado de derecho y la democracia no van a permitir ningún estado independiente en forma de república en Cataluña. Ni con su declaración de presente, ni por etapas, ni por diferido. ¿Me he explicado de manera muy clara, señor Puigdemont? No va a haber ninguna república independiente de Cataluña. (*Aplaudiments.*) El estado de derecho no se lo va a permitir.

Usted pretende declarar esa república independiente..., la verdad, no nos ha quedado muy claro, ya que están jugando al despiste y a la confusión, de si la han declarado hoy, será mañana o el mes que viene, en base a un referéndum que nadie ha reconocido ni ninguna autoridad internacional ha validado. Ese referéndum solo ha tenido un efecto, y un efecto muy claro: que miles de catalanes de toda clase y condición estén sacando sus ahorros de Cataluña, preocupados por la incertidumbre que ustedes están creando. Y las amenazas públicas de sus socios de la CUP advirtiéndole que en caso de independencia se procederá a aplicar un corralito económico en Cataluña.

Señor Puigdemont, aún tienen una oportunidad en la réplica. No la desaproveche. Anuncie que renuncia a romper Cataluña del resto de España. No podemos

seguir viviendo en la inestabilidad institucional ni un minuto más. Renuncie a consumir el golpe al Estado democrático y hágase un último favor a usted y al pueblo de Cataluña: no nos arrastre irremediabilmente a poner en serio riesgo las instituciones catalanas.

Desde la responsabilidad y desde el sentido común, Cataluña y España, señor Puigdemont, no pueden seguir ni un minuto más instalados en esta inseguridad jurídica, económica, institucional, política y social. Llegará un día en que todos recordemos con vergüenza este periodo negro, en el que criticaremos a los que partieron la sociedad en dos. Llegará el día, señor Puigdemont, en que muchos de ustedes negarán haber formado parte de este proceso de segregación. Ese día está más cerca de lo que creen. Ese día habrá un gobierno para todos los catalanes. Cataluña volverá a ser la tierra de prestigio, de progreso y de prosperidad y libertad.

Señoras y señores, *visca Catalunya* y viva España.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. A continuació té la paraula la senyora Gabriel, en representació de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Però els faig avinent que aquest grup... *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* Doncs, no els faig avinent res *(rialles)*, diuen que no. Té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Molt bona tarda a totes les que sou aquí, però especialment tota la gent que avui és a les places de diferents pobles, de diferents barris, la gent que ens acompanyava a les portes d'una Ciutadella inusualment i estranyament blindada... I, és cert, la senyora presidenta anava a fer al·lusió que nosaltres avui havíem preparat una intervenció en la que interveníem les deu diputades de la CUP, una intervenció absolutament coral i que, a més a més, havíem previst en diferents idiomes, perquè enteníem que el plenari d'avui justament és un plenari que està essent televisat i retransmès arreu del món. Hi ha milions de persones que estan pendents del que està passant avui en aquesta cambra.

Havíem fet, o pensat, una intervenció per ser llegida al món, un món que sabem que és divers, un món on sabem que hi ha fortíssimes desigualtats, un món que té estats que defensen els drets humans i d'altres que són exponents justament del contrari, un món on mor gent de gana cada dia, un món de guerres, però també un món de resistències. Un món que malgrat tot això segueix el que està passant en aquest petit racó de la riba de la Mediterrània.

I aquesta era la intervenció que ens venia de gust fer, una intervenció que prosseguia el que enteníem que havia de ser la proclamació solemne de la república catalana, perquè creiem –creiem– que avui tocava exactament fer això: proclamar solemnement la república catalana. I potser hem perdut una ocasió –i diem «potser»–, perquè creiem que l'únic instrument eficaç dels drets civils i polítics d'aquest país és la república catalana. I creiem que l'únic mitjà de negociació possible amb l'Estat espanyol és la república catalana.

Nosaltres volíem fer referència i farem referència a que la proclamació de la república catalana entronca directament amb la legitimitat d'aquella república que els feixistes ens van prendre, aquella Segona República que va ser bandera de drets i de llibertats. Nosaltres teníem ganes d'explicar al món que la Constitució del 1978, aquesta estranyíssima Constitució espanyola, l'única en el context europeu que es proclama i es sanciona en un context de violència de l'extrema dreta, i que ja no hi ha ni tan sols un 20 per cent de la població viva que hagi tingut possibilitat de votar... Teníem ganes d'explicar aquest estranyíssim Tribunal Constitucional, que lluny de fer el que fan altres tribunals constitucionals en altres parts del món, fa sempre una lectura estreta i poc harmonitzada dels drets individuals i col·lectius. Nosaltres hauríem volgut explicar al món que ens hagués encantat poder fer un referèndum

com el que es va fer al Quebec o a Escòcia, però que, en canvi, hem hagut de fer un referèndum sota ocupació policial i militar.

Nosaltres creiem que la república és una expressió d'autotutela de drets, en un moment que hem vist on cal, com mai, llum sobre la foscor; on cal, com mai, que recuperem drets i respecte a la llibertat de premsa; que necessitem, com mai, que s'acabi amb la censura als nostres carrers; que necessitem, com mai, que es deixin d'assaltar institucions, que s'amenacin càrrecs electes, que es vulnerin de forma massiva drets civils, que no pot ser que hi hagi més de nou-centes persones ferides per demanar poder votar.

Una república que sabem que, a més a més, està sent assetjada, no ja per un estat i per tots els seus poders, sinó per una extrema dreta que, en els darrers dies, s'ha vist desbocada i impune als carrers. Ho hem vist als carrers de Barcelona, però també ho hem vist als carrers de Palma i especialment ahir, i amb molt dolor, a la ciutat de València. Una abraçada enorme a totes les companyes que ahir van sostenir el combat de la dignitat contra la violència desfermada de l'extrema dreta.

A Europa li podem oferir això, aquesta és la humil aportació que podem fer a Europa, una república que es construeixi amb recuperació de drets civils i polítics. Una república que es construeixi perquè tothom hi càpiga, però no l'odi, no la por, no la xenofòbia. Una república refugi, una república que sigui espai d'acollida, una república contra el racisme, contra l'exclusió social, contra la guerra. Una república internacionalista, també, perquè som independentistes sense fronteres i perquè volem reforçar els nostres llaços amb els pobles de l'Estat i perquè tenim i mantindrem llaços d'amistat i familiars arreu de l'Estat. Una república que és un procés democratitzador en si mateix, perquè des de l'exercici del dret a l'autodeterminació s'avança en fer possibles altres exercicis de drets polítics, culturals, econòmics i socials.

Però aquesta proclamació solemne de la república segurament no ha arribat com voldríem, i ho hem sabut poca estona abans d'iniciar el Ple. I, per això, hem hagut d'improvisar aquesta altra intervenció. I ho fem perquè no podem callar davant aquests efectes suspensius d'aquesta proclamació de resultats. I ho fem perquè nosaltres no som un actor principal en la història d'aquest país; ho és la gent, i hem arribat aquí, gràcies i de la mà de la gent. De molta gent que s'ha decidit a construir un nou país; de la gent que ha posat el cos davant de pràctiques feixistitzants i de la violència i la persecució de l'Estat; de la gent que ha demostrat que pot omplir places; dels càrrecs electes que han desobeït les amenaces de la judicatura espanyola; de tota aquesta gent que s'ha decidit a plantar cara a aquest Estat autoritari.

Davant d'això, davant de tota aquesta gent que ha pres consciència que la via de la consecució de les llibertats és la via de la desobediència a l'autoritarisme de l'Estat espanyol, nosaltres no podem suspendre els efectes de res. De fet, es diu que se suspenen els efectes perquè ens n'anem a la mediació i a la negociació. Negociació i mediació, amb qui? Amb un estat espanyol que segueix amenaçant-nos i perseguint-nos? Un estat espanyol que desplega sense vergonya forces policials i militars arreu del territori, que fa servir tècniques del terror, que permet i atia l'acció de l'extrema dreta als carrers? Aquest Estat espanyol que ens nega drets civils i polítics bàsics i fonamentals? A nosaltres ens agradaria, ens encantaria parlar de mediació i de diàleg, perquè ens agradaria i ens encantaria pensar que l'Estat espanyol deixa, abandona aquesta línia d'amenaces, de suspensions i de judicialització d'un conflicte que és democràtic. Ens encantaria poder abordar aquest conflicte democràtic des d'un marc real i sincer de mediació, en absència de violència, reconeixent els resultats de l'1 d'octubre.

Entre iguals, que vol dir entre dos actors que cadascun d'ells té un respecte escrupolós als drets civils i polítics, també al dret a l'autodeterminació. I és que nosaltres ens mantenim fermes en aquest objectiu i determinades i no venim a fer aquí a fer gala de la moral de la derrota, al contrari, ens reafirmem en la voluntat de trencar

el cademat del 78, de fer efectiu el resultat de l'1 d'octubre, perquè volem caminar cap a un sistema econòmic institucional, de drets i de llibertats que no sigui hereu del franquisme, un sistema que deixi d'amnistiar a torturadors.

Nosaltres volem seguir caminant cap a un alliberament de classe i de gènere. No volem ser meres peces en un tauler de joc on les nostres vides només compten si no són viscudes en plenitud. Nosaltres no ens volem sotmeses, ens volem lliures i organitzades. Nosaltres hem vingut a fer una república, oberta al món i, sobretot, a aquelles persones que estan en cerca de refugi. Nosaltres hem vingut a construir una república, que potser els fa por, als poderosos, però que, en canvi, alberga esperances de moltíssima gent senzilla d'aquest país. Nosaltres hem vingut a fer una república on pa, sostre i treball siguin drets fonamentals per a tothom. Nosaltres hem vingut a fer una república feminista, perquè és la única resposta a la igualtat, en la diversitat. Nosaltres volem una república que dibuixi un nou mapa de relacions internacionals que no s'escriuin des del poder i des dels diners, sinó des de l'aliança fraternal amb pobles i resistències. Una república on càpiga tothom, però on l'odi, la xenofòbia, i el racisme no hi tinguin cabuda.

Ni nosaltres, ni molta gent, no hi pensem renunciar. Avui no hi ha cap derrota que valgui, avui iniciem una nova etapa de lluita, perquè avui ja no podem suspendre els efectes de la voluntat de més de 2 milions de persones. Les diputades d'aquest Parlament estem cridades a defensar la república i ho farem de cara al món, obertes al món, i sobretot –i sobretot– al costat d'aquelles persones que porten un món nou als seus cors. Serà al costat d'elles que seguirem lluitant per la república.

Visca.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació té la paraula el senyor Germà Gordó.

Germà Gordó i Aubarell

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres i consellers, senyores i senyors diputats, m'han dit des de la Mesa que tinc un minut; per tant, sols donaré cinc píncoles, cinc missatges.

El primer. Ho vam dir els dies 6 i 7 de setembre, però ho tornem a dir: sempre defensarem el dret a decidir del poble de Catalunya i del poble de l'Aran-Occitània, sens més límits –sens més límits– que el respecte als drets fonamentals.

Segon. El poble català va exercir massivament i pacíficament aquest dret el passat dia 1 d'octubre, malgrat tots els obstacles. En aquest sentit, també ens volem solidaritzar, com han fet altres que m'han precedit en l'ús de la paraula, amb tots els ferits que va haver-hi el passat dia 1 d'octubre com a conseqüència d'algunes agressions d'alguns membres dels cossos de seguretat de l'Estat.

Tercer. El resultat del referèndum va ser diàfan, clar. No admet cap tipus de discussió.

Quart. Nosaltres sempre defensarem la voluntat exercida democràticament per les catalanes i pels catalans. Lògicament, i com ha dit el president i, de fet, com diu la Llei del referèndum, des del diàleg; si cal, hi podem afegir, amb mediació de tercers. Un diàleg, però, que no tan sols ha d'anar adreçat a l'Estat o a la Unió Europea –això és el que diu la Llei del referèndum–, sinó que ha de començar el diàleg aquí, a casa nostra, en aquest Parlament, en la societat civil catalana.

Finalment, la situació és difícil i, per tant, no posarem més pressió a les institucions catalanes i, per tant, estarem al costat d'aquest Parlament, de la totalitat del Parlament, i estarem absolutament al costat del Govern, al cent per cent, i estarem amb vostè, president, ens té al seu costat.

Gràcies a totes i a tots.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Gordó. A continuació té la paraula el senyor Lluís Corominas, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, president Mas, presidents Rigol i Benach, bé, primer de tot, una cosa clara: nosaltres assumim els resultats de l'1 d'octubre. I, com que assumim i donem per vàlids i vinculants els resultats de l'1 d'octubre, vull tornar a llegir allò que disposa l'article 4.4 de la Llei del referèndum. Què assumim? Que, si en el recompte dels vots vàlidament emesos n'hi ha més d'afirmatius que de negatius, el resultat implica la independència de Catalunya. Punt. I això ho assumim una majoria absoluta d'aquesta cambra d'avui, i, per tant, assumim que tirarem endavant amb aquesta base; això, que li quedi clar a tothom que ha manifestat dubtes des d'aquest faristol.

A nosaltres no ens calia que li donés validesa a aquest referèndum una llei, observadors, una sindicatura. Millor si hagués estat així. I no ens cal tampoc un ple. Què hi dona validesa?

Hi donen validesa els catorze detinguts que va haver-hi el 20 de setembre. Un record per a en Josep Maria Jové, el Lluís Salvadó i els altres dotze companys (*aplaudiments*) que per motius polítics van ser detinguts.

Ens donen validesa els set-cents alcaldes i alcaldesses que van ser citats a declarar com a investigats, senzillament, perquè a un fiscal li va agafar aquesta dèria de que defensessin la democràcia.

Els nou-cents ferits, amb noms i cognoms, no un 0,03 per cent que diu la fiscalia que era respecte als que havien patit..., els que havien anat a votar. Quina falta de tacte, quina falta de respecte per a totes i cadascuna de les nou-centes persones, però també per als 7 milions i mig de catalans que no estem acostumats a la violència, que no estem acostumats a veure aquestes escenes i que han estat colpits, tots els catalans –segur que vostès també, segur que vostès, que no donaven suport al referèndum–, amb aquesta violència gratuïta de l'Estat espanyol, amb aquesta violència d'anar a fer mal perquè sí. I, per tant, això també ens avala a l'hora de fer aquesta declaració que fem avui.

També hi donen validesa les persones que van fer seu el referèndum, que van defensar amb els seus cossos les urnes i els col·legis electorals. Això dona validesa a aquest referèndum i a aquests resultats. Els directors de les escoles, de les AMPA..., la cura amb què es va fer tot el procés electoral, senyora Arrimadas; gairebé m'hauria agradat que hagués anat a un col·legi electoral i hagués vist l'organització que portaven les persones que se'n van ocupar. No els miraria als ulls dient-los el que els ha dit avui, que havien fet trampes. Segur que no els aguantaria la mirada. (*Aplaudiments.*)

I sobretot li dona validesa la cohesió social que va generar en tota aquella gent que va viure amb alegria i amb patiment el dia 1 d'octubre i que va generar una cohesió que difícilment hauríem pogut aconseguir si l'Estat espanyol no ens hagués agredit d'aquesta manera.

L'Estat espanyol ha estat buscant urnes, padrons, i ara busca declaracions. I el que hauria de preguntar-se i el problema que tenen és que la democràcia i l'estima a un projecte comú no s'imposen amb la violència. No han vist com una bona part dels ciutadans d'aquest país, de Catalunya, ja no volem ser espanyols, ja no som espanyols. Pel camí de buscar urnes, de buscar paperetes, de buscar declaracions, el que no han vist és que se'ls n'anava la gent.

La llei també determina, a part de la declaració, l'inici del procés constituent. I el procés constituent el vam començar el dia 3 d'octubre, amb l'aturada general que va haver-hi al nostre país. Hi havia gent independentista i gent no independentista, sindicats, empreses, entitats, persones que no havien anat a votar el dia 1. Sobretot el

que hi havia era una voluntat de fer una cosa nova, de fer un estat nou, de fugir com més aviat millor de l'Estat espanyol que ens havia mostrat tota la seva contundència el dia 1 d'octubre. I el dia 3 d'octubre vam començar el procés constituent, ho digui una llei o ho digui una decisió d'aquest Parlament, ho va començar el poble directament.

Abans d'entrar a analitzar els efectes i la proposta que ens ha fet el president, jo crec que avui és dia també per dir que no ho oblidarem mai. No oblidarem mai uns jutges i una fiscalia que han treballat al servei del Govern del PP per fer mal a Catalunya, perseguint els ciutadans per la seva ideologia, prevaricant, malbaratant recursos i saltant-se drets fonamentals. (*Aplaudiments*). Un govern del PP que fa anys que fa servir, de manera barroera, els instruments que té com a estat, des de l'operació Catalunya i fins avui, que no ha parat de fer-ho. Per què? Perquè té incapacitat de fer política. No han volgut fer política.

Una policia nacional i una guàrdia civil que ens han envaït amb ganes de fer mal físic; no es tracta de comandaments ni de directrius polítiques. Els recomano que vegin els vídeos una i una altra vegada. Hi havia gent que anava a fer mal gratuïtament, persones individuals. No dic que tots els guàrdies civils ni tota la policia nacional sigui així, el que dic és que molts d'aquells que van anar a pegar la nostra gent, ho estaven fent perquè tenien ganes de fer mal –perquè tenien ganes de fer mal. (*Alguns aplaudiments.*)

No oblidarem mai tampoc –no oblidarem mai tampoc– la decebedora intervenció del rei d'Espanya, que va posicionar-se a favor d'uns quants espanyols; però, sobretot, contra la majoria dels catalans.

De tota manera, no ho oblidarem mai, però sobre l'odi, sobre la rancúnia, sobre la venjança no es construeix cap projecte polític ni es pot construir cap estat ni cap república. I, per tant, nosaltres mirarem endavant, nosaltres mirarem de construir un estat on hi càpiga tothom, on tothom s'hi senti bé en pau i democràcia.

I em dirigeixo als que van donar suport a la manifestació de diumenge, que hi havia molts catalans i catalanes. Amb ells també volem fer aquest país, amb ells volem compartir aquest camí. I em dirigeixo als partits, precisament, que hi van donar suport, perquè el que no es pot fer és mentir, senyora Arrimadas. Aquest país ha vist set anys de manifestacions pacífiques i multitudinàries com no s'han vist enlloc del món. A aquest país, a Barcelona, es va fer la manifestació més gran d'Europa en solidaritat pels refugiats. A aquest país, el Consell d'Europa li diu que Catalunya és un model de convivència lingüística, tot i les mentides que han dit vostès, Ciutadans, des de la seva creació. En aquest país també, a l'inici de curs hi havia 1.570.000 alumnes a les escoles i només va haver-hi cinquanta queixes.

Senyora Arrimadas, llegeixi's la Llei del referèndum i la Llei de transitorietat, no caldrà passaport, però és que a l'espai Schengen tampoc cal passaport. (*Aplaudiments.*) I el més bo –el més bo–, vostès que no volien que els catalans i catalanes votessin... Aquesta és la línia divisòria, senyor Iceta, senyor Albiol... (*Remor de veus.*) Em deixeu parlar, si us plau? L'educació és el primer, i el respecte. (*Remor de veus.*) Nosaltres hem estat molt callats escoltant la seva intervenció. Em deixen parlar, si us plau? (*Pausa.*)

El més important és que nosaltres el que volíem és donar la veu al poble, a tots, als del sí, als del no, als que s'abstenen, a tots els que van anar a votar. I aquesta és la diferència: nosaltres no deixarem que en la futura..., en la república catalana, no deixarem que qui decideixi les coses, quan algú no hi està d'acord, no siguin les urnes, sinó que siguin policies que ens peguin i que ens reprimeixin. (*Alguns aplaudiments.*)

Senyor Iceta, jo també aspiro que en el país nou, hi estic d'acord, en aquest país nou, haurien de ser les coses millors. I jo aspiro que en aquest país nou totes aquestes empreses de l'IBEX que se n'han anat, en comptes de reaccionar perquè baixin les accions de les seves empreses, reaccionin quan atonyinen els seus ciutadans i

es vulneren els drets bàsics i fonamentals dels seus ciutadans. I això ho hauríem d'aconseguir entre tots.

Senyor Iceta, els dies 6 i 7 no vam fer..., no vam fer res malament. Senzillament... *(veus de fons)*, senzillament, li recordo que vostès, el Partit Popular i Ciutadans, quan vam voler fer una ponència conjunta amb totes les garanties per parlar precisament d'això, vostès ho van portar al Constitucional. I el Constitucional, gràcies a vostès, gràcies al PP i gràcies a Ciutadans, va decidir que mai més podríem parlar de res, aquí. Que no es podia parlar, senzillament debate, sobre això. I van ser vostès que li van portar, senyor Iceta. Les garanties també de la lectura única que vam voler fer, tampoc les tenim gràcies a la seva intervenció.

Bé, i anem a la part dels efectes: procés constituent, declaració..., els efectes. Evidentment, el que volem és que es puguin aplicar els resultats del dia 1 d'octubre. I que es doni ple contingut a la Llei de transitorietat, ple contingut a la República. I la mediació sembla que és un bon camí. El diàleg sembla que és un bon camí, i nosaltres hi apostarem. Hi apostarem bàsicament perquè creiem que hem de tenir els majors consensos també aquí a Catalunya. I, per tant, tots aquests que diuen que estenen la mà si dialoguem –senyors del PSC, senyors de Catalunya Sí que es Pot, amb tota la seva diversitat...–, esperem que estiguin al nostre costat. Necessitem la seva força i, per tant, esperem que hi siguin. Però, sobretot, la mediació la volem, u, perquè el Govern de l'Estat faci política i, dos, perquè el Govern de l'Estat deixi de fer servir la violència judicial i policial per a actuar contra Catalunya.

Vaig acabant. Avui teníem tres opcions. La primera, no reconèixer els resultats que el poble va votar. O, senzillament, sotmetre aquí a una votació, després del que el poble ja havia votat, per tant, seria absurd. Aquesta no és la nostra opció.

La segona, respectar-los i aplicar la Llei de transitorietat sense dialogar, en aquest moment i en aquestes circumstàncies. Nosaltres també la descartem, perquè creiem que l'opció més valenta en aquest moment és assumir els resultats, fer-los vinculants, apostar per la república, apostar per la independència de Catalunya, però com hem fet en totes les fases del procés, estendre la mà a tothom per poder omplir de contingut la república. I aquesta és la nostra opció. I, president, tot aquest moviment va començar amb la gent. I la gent ens emplaçava, que no els falléssim. I després nosaltres vam fer tots aquests dos anys de procés, amb la Llei de transitorietat, la Llei del referèndum, amb moltes dificultats i amb apostes polítiques molt arriscades. I la gent ens va demanar que nosaltres ho féssim, i ho vam fer.

I després vam tornar a emplaçar, nosaltres, a la gent perquè el dia 1 la gent no ens fallés. I la gent el dia 1 no ens va fallar. Ens va donar un exemple de defensa de la democràcia i de defensa del futur del país.

Ara, president, ens demanes que et fem confiança amb aquesta proposta que ens has portat avui. La tens tota, president, ets qui més s'ha compromès, qui més ha donat la cara i estem al teu costat.

Res més. Gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Gràcies, senyor Corominas.

Moltes gràcies, a totes i a tots.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i quatre minuts.